5. ÉVFOLYAM, 2009/2. SZÁM

ZÖLDHATÓSÁGI KÖZLEMÉNYEK

Az Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség tájékoztatója

Honlapcímünk: www.orszagoszoldhatosag.gov.hu. email-címünk: orszagos@zoldhatosag.hu

A Környezetvédelem ökológiai, környezettechnológiai és környezetstratégiai szaklap melléklete

BÍRÓSÁGI HATÁROZATOK

1.) Több tényállás megvalósulása esetén a legsúlyosabbnak minősülő tényállás alapján kiszabható legmagasabb hulladékgazdálkodási bírságösszeget kötelező kiszabni [271/2001. (XII. 21.) Korm. r. 3. § (6) bekezdés]

Az elsőfokú közigazgatási szerv határozatával a felperesi társaságot a I. B. u. 40. szám alatti telephelyén folytatott tevékenysége, a hulladékokkal kapcsolatos rendelkezések megszegése miatt 640 676 forint hulladékgazdálkodási bírság megfizetésére kötelezte. Határozata indokolásában a 2006. április 24-én végzett ellenőrzés eredményeként megállapította, hogy a felperes részére hulladék begyűjtésére, szállítására, ártalmatlanítására és hasznosítására a hatóságtól kiadott engedély érvényességi ideje 2005. december 31-én lejárt, amelynek a meghosszabbítását a felperesi társaság az ellenőrzés időpontjáig nem kezdeményezte, ennek ellenére a hulladékkezelési tevékenységét tovább folytatta, mint közszolgáltató. Az eljárás során feltárt hiányosságok (engedély nélküli hulladékkezelés, a hulladékok adatszolgáltatására és nyilvántartására vonatkozó előírások megszegése) miatt a hulladékgazdálkodásról szóló 2000. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: Hgt.) 49. §-ának (1) bekezdése értelmében hulladékgazdálkodási bírságot kellett a felperessel szemben kiszabni, összegének kiszámítása a 271/2001. (XII. 21.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) előírásain alapszik.

A felperes fellebbezése folytán az alperes 2006. augusztus 15. napján meghozott határozatával megváltoztatta az elsőfokú közigazgatási határozatot úgy, hogy a bírság összegét 2 378 970 forintra módosította, egyebekben a határozatot helybenhagyta.

Határozata indokolásában a Hgt. 14. §-ának (1) és (2) bekezdése, 49. § (1) bekezdésének a) és b) pontjai, 51. §-ának (1) bekezdése, valamint a 164/2003.

(X. 18.) Korm. rendelet 3. és 4. §-ai alapján megállapította, hogy a felperes a hulladékok nyilvántartási, illetve adatszolgáltatási kötelezettségének hiányosan, nem a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően tett eleget, valamint a hulladékkezelési tevékenységét az 1267/7/2004. számú engedély érvényességi idejének lejáratát követően engedély nélkül végezte, ezért vele szemben hulladékgazdálkodási bírságot kellett kiszabni. A bírság összegének meghatározására az R. 1. § (3) bekezdésének d) pontja, 2. §-ának (5) bekezdése, és 3. §-ának (6) bekezdése alkalmazásával került sor.

A felperes keresetében kérte a közigazgatási határozatok hatályon kívül helyezését.

A megyei bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában a megyei bíróság rögzítette, hogy a felperes a bírság kiszabásának jogalapját nem vitatta, a bírságszámítás körében az R. 3. § (6) bekezdésének alkalmazásában tért el jogi álláspontja az alperesétől.

A megyei bíróság álláspontja szerint az elsőfokú hatóság jogszabálysértően járt el, amikor a bírság megállapítása során az adatszolgáltatásra és nyilvántartásra vonatkozó előírások megszegése miatti bírságösszeg, valamint az engedély nélküli hulladékkezelési tevékenység miatt kiszabott bírságösszeg összeadásával határozta meg a felperes által fizetendő hulladékgazdálkodási bírságot. Az R. 3. §-ának (6) bekezdése egyértelmű abban, hogy több tényállás alapján kiszabható bírság esetén a legsúlyosabban minősülő tényállás alapján kiszabható legmagasabb bírságösszeg legfeljebb felével emelten szabható ki. Nincs lehetősége a hatóságnak arra, hogy ezen kógens rendelkezéssel szemben az egyes jogsértések után kiszabható bírságösszegek összeadásával határozza meg a fizetendő bírságot. Az R. kötelező erővel határozza meg, amennyiben a bírság kiszabására több tényállás alapján is sor kerülhet, akkor a legsúlyosabban minősülő tényállás alapján kiszabható legmagasabb bírságösszeget kell kiszabni. Mérlegelési jogköre a hatóságnak abban van, hogy a legmagasabb bírságösszeg további maximum 50%-kal emelhető.

Miután a bírság összegének megállapítása egy három tagból álló szorzás eredménye, ezért a tagok a legmagasabb mértékben állapítandók meg. A három tagból kettő az adott tényálláshoz képest fixen megállapítandó – M és az S tényező – a harmadik tag az A, vagyis az alapbírság. Ezért amennyiben a kiszabható legmagasabb bírságösszeghez akar eljutni a hatóság, akkor egyértelmű, hogy az alapbírságot a legmagasabb összegben kell megállapítania, jelen esetben ez 18 000 forint. Ezért az alperes határozatában jogszerűen állapította meg a 3. § (6) bekezdésére figyelemmel, hogy jelen ügyben az alapbírság összege a bírságszámítás során a kiszabható legmagasabb mérték, vagyis 18 000 forint az R. 1. §-a alapján.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalát. Álláspontja szerint a jogerős ítélet az R. 3. §-ának (6) bekezdésébe ütközően jogszabálysértő, az alperes és a megyei bíróság számítási módszere téves, ugyanis az R. 1. § (3) bekezdése szerint megállapítható alapbírság legmagasabb összegéből, 18 000 forintból indult ki. A jogerős ítélet hivatkozásával szemben az R. sem kifejezetten, sem utalással nem írja elő, hogy a súlyosabban minősülő tényállás alapján elvileg kiszabható legmagasabb bírságösszeg kötelezően megállapítandó. Tévesen állapította meg a megyei bíróság, hogy az elsőfokú közigazgatási határozatban a részbírságok összeadása jogszabálysértő, mert az R. sehol nem szabályozza azt, hogy milyen matematikai művelet végezhető el, a 3. § (6) bekezdése pusztán arról rendelkezik, hogy a bírságösszeget legfeljebb a felével lehet emelni. Az elsőfokú határozat ennek a követelménynek megfelel.

Téves a megyei bíróságnak a megállapítása, hogy az R. 3. § (2) és (6) bekezdései és mérlegelés alapján az 1. § (2) bekezdése esetén van mód a legmagasabb alapbírság kiszabására. Az R. 3. § (2) bekezdésének a.) – c.) pontjai kategorikusan rögzítik,

hogy melyek azok az esetek, amikor a legmagasabb mértékben kell megállapítani az alapbírságot. Jelen esetben a közigazgatási szervek nem állapították meg az itt felsorolt körülményeket, és ezekre a határozatok indokolása sem hivatkozik. Ez az eljárás ellentétes a 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 72. §-ának e.) pontjában foglalt kötelezettséggel. Az ítélet nem indokolja, hogy miért nem fogadta el a megyei bíróság a 2007. január 10-én előterjesztett észrevételének 2. pontjában írt okfejtését, azt, hogy az R. 3. § (6) bekezdésének az R. más pontjával való összevetése is kizárja az alperesi álláspont helyességét. Az R. 4. § (1) és (2) bekezdései a bírság csökkentését, illetve mellőzését a 3. § (6) bekezdésének az R. más pontjával való összevetése is kizárja az alperesi álláspont helyességét. Az R. 4. § (1) és (2) bekezdései a bírság csökkentését, illetve mellőzését a 3. § (6) bekezdésének alkalmazása esetén is lehetővé teszik az 1. § (5) bekezdése szerint. Téves az az okfejtés, hogy az R. 3. § (6) bekezdés alkalmazása esetén kötelező lenne a legmagasabb alapbírsággal számolni. Ezzel szemben a legmagasabb alapbírság kiszabását valóban kötelezően előíró 3. § (2) bekezdés alkalmazása esetén már maga az R. 4. §-a is kizárja az alapbírság 1. § (5) bekezdése szerinti csökkentését.

A megyei bíróságnak a Pp. 213. §-a és 221. §-ának (1) bekezdése alapján ítéletében ki kellett volna térnie a jogi okfejtés helyességének, vagy helytelenségének elbírálására, megadva döntésének indokait.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint az R. 3. §-ának (2) és (6) bekezdése nincs ellentétben, mivel a (2) bekezdés azokat az eseteket sorolja fel, amelyeknél az alapbírságot a legmagasabb mértékben kell meghatározni, de ez a felsorolás nem kizárólagos.

Nem zárja ki azt, hogy az R. egy másik rendelkezése, a 3. § (6) bekezdése alapján az alapbírság szintén a legmagasabb mértékben kerüljön meghatározásra, különösen úgy, hogy ez utóbbi rendelkezés egy speciális esetről szól, amikor több tényállás is megvalósul.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az R. 3. §-ának (6) bekezdése értelmében amennyiben a bírság kiszabására e rendeletben foglalt több tényállás alapján is sor kerülhet, a legsúlyosabban minősülő tényállás alapján kiszabható legmagasabb bírságösszeget legfeljebb a felével emelten kell kiszabni.

Az R. 1. § (3) bekezdésének d.) pontja szerint a hulladékgazdálkodási alapbírság legmagasabb mértéke hulladékkezelésnek minősülő tevékenység jogellenes folytatása esetén 18 000 forint.

A Legfelsőbb Bíróság a rendelkezésre álló peradatok alapján – egyezően a megyei bírósággal – megállapította, hogy az alperes az R. idézett rendelkezései alkalmazásával törvényes határozatot hozott a felperest terhelő hulladékgazdálkodási bírság mértékének megállapításáról.

Tévedett a felperes abban, hogy az R. nem írja elő a legmagasabb bírságösszeg kötelező kiszabását. Az R. 3. §-ának (6) bekezdése kógens rendelkezést tartalmaz a legsúlyosabban minősülő tényállás alapján kiszabható bírságösszeg alkalmazására. Mérlegelési lehetősége e rendelkezés alapján a hatóságnak kizárólag a bírságösszeg emelt kiszabására vonatkozóan van, amely a kiszabott bírságösszeg legfeljebb feléig terjedhet. A bírság kiszámításának módját – ahogyan azt a jogerős ítélet indokolása is helyesen és részletesen ismerteti – az R. mellékletének 1. és 2. pontjai tartalmazzák.

A felperes tévesen hivatkozott felülvizsgálati kérelmében az R. 3. § (2) bekezdésére, mert ez a rendelkezés akkor alkalmazható, ha az a.) – c.) pontokban felsorolt tényállásoknak csak az egyike valósult meg. A felülvizsgált ügyben azonban nem az R. ezen rendelkezését, hanem a 3. §-ának (6) bekezdését kellett az alperesnek alkalmaznia, mivel a bírság kiszabására több tényállás alapján került sor.

Mindezek alapján az alkalmazott anyagi jogszabályoknak és a Pp. felülvizsgálati kérelemben a megjelölt rendelkezéseinek is megfelelő jogerős ítéletet a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

(Legf. Bír. Kfv.III.37.155/2007.)

2.) A környezetvédelmi termékdíj mértékének meghatározása használt gumiabroncsra vonatkozóan
(1995. évi LVI. tv. 4. §; 1995. évi C. tv. 78/C. §)

A felperes 2001. február és 2002. január hónap közötti időszakban 5 db használt hűtős pótkocsi és 2 db használt áruszállító ponyvás félpótkocsi részleges vámmentességgel történő ideiglenes behozatalban való vámkezelését kérte. A vámhivatal a vámkezeléseket a kérelmekkel egyezően elvégezte, a visszaviteli határidőket a felperes indítványára többször meghosszabbította.

A felperes a vámáruk vámjogi sorsának végleges rendezése céljából valamennyi fél/pótkocsi belföldi forgalom számára történő vámkezelését 2004. január 26. napján indítványozta. A felperes mindkét (ideiglenes behozatal, belföldi forgalom számára történő) vámkezelés során kiállított Egységes Vámárunyilatkozat (a továbbiakban: EV) 31. rovatában, amelyben a környezetvédelmi termékdíj (a továbbiakban: termékdíj) számításának alapjául szolgáló gumiabroncsot jelölte meg, a használt gumiabroncs kódját (2220) tüntette fel. A vámhatóság e kód alapján használt gumiabroncsok után számolta ki a termékdíjat.

A Vámhivatal 2004. március 2-án valamennyi belföldi forgalom számára történő vámkezelést a felperes kérelmének megfelelően végezte el.

A fellebbezése folytán eljárt alperes az elsőfokú határozatokat megsemmisítette, az elsőfokú hatóságot új eljárásra utasította. A megismételt eljárásban a Fővámhivatal elsőfokú határozatait az alperes felügyeleti intézkedés keretében megsemmisítette, és az elsőfokú hatóságot is ismételten új eljárás lefolytatására kötelezte.

A 17. számú Fővámhivatal (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) a megismételt eljárásban meghozott határozataival a felperest termékdíj és általános forgalmi adó megfizetésére kötelezte. Az elsőfokú hatóság a felperes által megjelölt kóddal (használt gumiabroncskód) és súllyal (javításokat megelőző első bejegyzés) állapított meg a környezetvédelmi termékdíjról, továbbá egyes termékek környezetvédelmi termékdíjáról szóló 1995. évi

LVI. törvény (a továbbiakban: Kvd. tv.) 4. §-ának (1) bekezdés a.) pontja, 1. sz. melléklete, továbbá a vámjogról, a vámeljárásról, valamint a vámigazgatásról szóló 1995. évi C. törvény (a továbbiakban: Vtv.) 78/C. §-ának (2) bekezdése, és az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Áfa. tv.) 3. §-ának d.) pontja, 21. §-ának a.) pontja alapján a felperes terhére összesen 1 564 000 Ft termékdíjat és 10 451 150 Ft általános forgalmi adót.

Az elsőfokú hatóság hét határozatát a fellebbezés folytán eljárt alperes szintén hét (5796/7-2006; 5796/8-2006; 5796/9-2006; 5796/10-2006; 5796/11-2006; 5796-12/2006; 5796/13-2006. számú) másodfokú határozattal helybenhagyta.

A felperes keresetében az első- és másodfokú határozatok hatályon kívül helyezését, és a vitatott termékdíj és áfa különbözetek visszatérítését kérte.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította, kötelezve a felperest 720 900 Ft kereseti illeték és 100 000 Ft perköltség megfizetésére. Indokolásában többet között megállapította, mivel a felperes minden EV-n a használt gumiabroncs kódját tüntette fel, a vámhatóság e meghatározást helytállóan fogadta el, és így használt súllyal jogszerűen számolt.

A felperes az ideiglenes behozatalkor vámkezelt vámáru vámjogi sorsát a belföldi forgalom számára történő vámkezeléssel rendezte, így termékdíj fizetési kötelezettsége a Kvd. tv. 4. §-ának (1) a.) pontján és nem a b.) pontján alapult.

A felperes felülvizsgálati kérelmében az ítélet hatályon kívül helyezését, és elsődlegesen a keresete teljesítését, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. A Pp. 24. §-ára hivatkozással vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított pertárgyértéket, és a bírósági eljárási illeték mértékét. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet sérti a Kvd. tv. 4. §-ának (1) bekezdés a.) és b.) pontjait, a Vtv. 78/C. §-ának (2) bekezdését, a Ket. 114. §-ának (3) bekezdését, a termékdíj vonatkozásában fenntartotta és lényegében megismételte a keresetében foglaltakat. Az alperes érdemi ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem a pertárgyérték vonatkozásában alapos, egyebekben nem alapos. A felek között nem vitatott, hogy a termékdíj a Vtv. 1. §-ának 21. pontja alapján a vámteher része, továbbá, hogy a gumiabroncs a Kvd. tv. 2. §-ának (3) bekezdése alapján termékdíjköteles termék.

A Vtv. 78/C. §-ának (2) bekezdése szerint, ha az ideiglenes behozatalban vámkezelt vámárut a belföldi forgalom számára vámkezelik, a vámteher megállapításakor a vámárunak az ideiglenes behozatal céljából benyújtott árunyilatkozat elfogadásának napján fennálló jellemzőit (jellegét, vámértékét és menynyiségét) kell alapul venni. E jogszabályhely tehát a vámárunak a belföldi forgalom számára történő vámkezelés során a vámteher megállapításakor kötelezően értékelendő jellemzőit határozta meg, egyrészt azt, hogy mely időpontban fennálló, másrészt, hogy milyen jellemzőket kell a vámhatóságnak alapul vennie.

A felperes ideiglenes behozatalban vámkezeltette vámáruit, majd kérte azok belföldi forgalom számára történő vámkezelését, ezért kérelmére a Vtv. 78/C. §-ának (2) bekezdését alkalmazni kell. A vámteher megállapításakor a felperes ideiglenes behozatalban vámkezelt vámáruinak a belföldi forgalom számára történő vámkezelése során a vámhatóság a törvény kötelező rendelkezése alapján az ideiglenes behozatal céljából benyújtott árunyilatkozat elfogadásának napján fennálló jellemzőit volt köteles alapul venni. A gumi felhasználása a vámteher megállapítása során nem vizsgálandó.

A vámáru jellemzői közé tartozik annak új, avagy használt állapota, amely jellemző meghatározása a gumiabroncs vonatkozásában azért is szükséges, mert a Kvd. tv. 1. sz. melléklete alapján az új és a használt gumiabroncsnak eltérőek a termékdíjtételei. A felperes az EV-okban önmaga jelölte meg, hogy a behozott gépjárművek gumiabroncsai használtak, továbbá a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettsége ellenére semmilyen módon nem igazolta, hogy a gumiabroncsok nem az általa meghatározott állapotúak (azaz használtak) voltak, ezért az új gumiabroncsokra vonatkozó előadása bizonyítatlan állítás maradt.

A Kvd. tv. 4. §-ának (1) bekezdése szerint a behozott termékdíjköteles termék esetén a termékdíj-fizetési kötelezettség

a.) a termékdíjköteles termék belföldi forgalom számára történő vámkezelése céljából benyújtott árunyilatkozat elfogadásának napján,

b.) minden egyéb behozatali jellegű vámeljárás esetén a termékdíjköteles termék felhasználásának napján keletkezik.

A Kvd. tv. 4. §-ának (1) bekezdés a.) és b.) pontja a behozott termékdíjköteles termék esetén a termékdíj-fizetési kötelezettség keletkezésének időpontját határozza meg, és nem rendelkezik a vámteher (Vtv. 78/C. §-ának (2) bekezdésében szabályozott) megállapításáról. A felperes ezért a termékdíj mértékét a Kvd. tv. !. §-ának (1) bekezdése b.) pontjára hivatkozással alaptalanul vitatta. Helytálló továbbá az elsőfokú bíróság azon megállapítása is, hogy a felperes termékdíj-fizetésének időpontját – a belföldi forgalom számára történő vámkezelési kérelme alapján – a Kvd. tv. 4. §-ának (1) bekezdése a.) pontja rendezi.

A Ket. 114. §-ának (3) bekezdése alapján a döntést a hatósági nyilvántartásba, illetve a hatósági igazolványba felvett téves bejegyzés, valamint az állampolgársági bizonyítvány ténymegállapítása kivételével nem lehet módosítani vagy visszavonni, ha az jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jogot sértene. A közigazgatási eljárás során a vámhatóság határozatát nem módosította, nem vonta vissza, ezért a meg nem valósított eljárási cselekmény jóhiszeműen szerzett jogot sem sérthet.

Mindezek folytán a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a per főtárgya (termékdíj) vonatkozásában a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

(Legf.Bír.Kfv.35.325/2007.)

3.) Környezetvédelmi szakhatósági állásfoglalás felülvizsgálata építési ügyben természetvédelem alatt álló terület közelében folyó építkezés kapcsán

Alkalmazott jogszabályok: 1997. évi LXXVIII. tv. 35. §; 1957. évi IV. tv. 20. §)

Az alperesi beavatkozó 2003. augusztus 15-én elvi építési engedély iránti kérelmet nyújtott be a 22.234/5. és a 22.234/6. hrsz-ú, belterületi ingatlanokon 17-17 lakásos lakóépület felépí-

tésére. Mindkét ingatlan közvetlenül határos a 22.234. hrsz-ú országos természetvédelmi erdőterülettel. E terület 2004. október 16-tól a Natura 2000 területbe tartozik, mint különleges természetmegőrzési terület. A perbeli területre vonatkozó a 8/2003. (V. 23.) önk. rendelettel elfogadott helyi építési szabályzat és szabályozási terv (a továbbiakban: HÉSZ) szerint az ingatlanok kisvárosias lakózónába tartoznak 30%-os beépítési lehetőséggel.

A megyei jogú város jegyzője megismételt eljárásban a 2005. január 31-én kelt határozataival mindkét ingatlanra az elvi építési engedély iránti kérelmet elutasította a környezetvédelmi szakhatóság hozzájárulásának hiányára hivatkozással, majd 3 hónap múlva az építésügyi hatósága a 2005. április 20-án kelt határozataival a korábbi határozatait visszavonta, az elvi építési engedélyt mégiscsak megadta.

Határozata indokolása szerint a környezetvédelmi szakhatóság korábbi álláspontját módosítva kikötésekkel hozzájárult az építkezéshez, a kikötés a határozatokban előírásra került akként, hogy az építtetőnek tömör falazott kerítést kell építeni a természetvédelmi erdőterület határán.

Az I-III. rendű felperesek fellebbezése folytán eljárt alperes a 2005. december 15-én kelt határozataival az elsőfokú határozatokat megváltoztatta, a másodfokú környezetvédelmi szakhatóság állásfoglalásában foglalt kikötéseket előírta, egyebekben a határozatokat helybenhagyta. A határozat rendelkező része szerint az elvi építési engedély a lakásszámra nem vonatkozik, tömör kerítés helyett a védett terület felöli telekhatártól számított 7,5 méter területen beültetési kötelezettségű területet kell kialakítani, környezetalakítási tervet kell készíteni. Invazív növényfajok nem telepíthetők. A perben nem szereplő M. Bt. 2003. október 10-én építési engedélyt kért a 22.046/7. és a 22.046/10. hrsz-ú ingatlanokon 16-16 lakásos épület építésére. Mindkét ingatlan a D. Nagyerdő országos jelentőségű, természetvédelmi oltalom alatt álló természetvédelmi terület környezetében van, de azzal közvetlenül nem határos, mert attól elválasztja a K. utca, a 22.046/7. hrsz-ú ingatlan még távolabb esik, mert a K. utcától a 22.046/10. hrsz-ú ingatlan is elválasztja.

Az elsőfokú építésügyi hatóság megismételt eljárásban a 2005. november 7-én kelt határozataival az építési engedélyt megadta. A határozat ellen a perben nem szereplő szomszédok, valamint az I. rendű felperes élt fellebbezéssel. Az alperes a 2006. április 10-én kelt határozataival az elsőfokú határozatokat megváltoztatta a másodfokú környezetvédelmi szakhatóság kikötéseivel, megtiltotta az építési telken invazív növényfajok egyedeinek a telepítését, egyebekben az elsőfokú határozatokat helybenhagyta.

Az I. rendű felperes mindegyik alperesi határozat, a II-III. rendű felperes a 22.234/6. hrsz-ú ingatlanra vonatkozó határozat, a IV. rendű felperes a 22.234/5. hrsz-ú ingatlanra vonatkozó határozat felülvizsgálata iránt nyújtott be keresetet.

Az elsőfokú bíróság a pereket egyesítette, a beavatkozásról a 22.234/5. és a 22.234/6. hrsz-ú ingatlan tulajdonosát értesítette, aki a perbe beavatkozott. Az elsőfokú bírósága 22.046/7. és a 22.046/10. hrsz-ú ingatlan tulajdonosát a beavatkozás lehetőségéről nem értesítette, a felülvizsgálati kérelmek azonban ezt az eljárási szabálysértést nem érintették.

Az elsőfokú bíróság ökológus szakértő szakvéleménye alapján megállapította, hogy a beruházásokkal érintett természetvédelmi terület védettségi szintjének megőrzéséhez, a károsodás elkerüléséhez a legkevésbé káros hatást – a területen egyébként jellemző – kertes, családi házas beépítés eredményezné.

A másodfokú környezetvédelmi hatóság tévedett, amikor a védett területet a városba beékelődött közparknak tekintette és nem pedig védett természetvédelmi területnek. A környezetvédelmi szakhatóságok állapotfelmérést, hatásvizsgálatot nem végeztek, a jövőt illetően átfogó hatástanulmány elkészítése szükséges, meg kell találni az egyensúlyt az épített környezet és a D. Nagyerdő élővilága között.

A beruházások megvalósulásával többszörösére nőne a terület antropogén terhelése, elszegényedne a D. Nagyerdő élővilága, megnőne az erdőben fellelhető kommunális hulladék mennyisége.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a környezetvédelmi szakhatóságok álláspontját tévesnek tekintette, ezért az ökológus szakértő véleménye alapján amellett foglalt állást, hogy az építkezés nem engedélyezhető. Utalt arra is, hogy az elvi építési engedélynek tartalmaznia kell a műszaki tervezés szempontjából lényeges kérdéseket, így a lakásszám tekintetében is tartalmaznia kell rendelkezéseket. A megismételt eljárás során az időközben hatályba lépett HÉSZ-módosítás a perbeli területre kétlakásos felülépítmény építését teszi lehetővé, átmeneti szabályozás hiányában pedig az eljárás során bekövetkezett jogszabályi változást is figyelembe kell venni, ezért ennek vizsgálatával kell az új eljárásban határozatot hozni. Az új eljárás során a környezetvédelmi szakhatóságoknak is ismételten vizsgálniuk kell a tervezett beruházások környezetre gyakorolt hatását, és csak ezt követően adhatják meg szakhatósági állásfoglalásukat.

A jogerős ítélet ellen az alperes és az alperesi beavatkozó nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Mindketten a jogerős ítélet „megváltoztatásával" a keresetek elutasítását kérték. Az alperes álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény (a továbbiakban: Áe.) 20. §-át, továbbá az egyes építményekkel, építési munkákkal és építési tevékenységekkel kapcsolatos építésügyi hatósági engedélyezési eljárásokról szóló 46/1997. (XII. 29.) KTM rendelet (a továbbiakban: R.) 7. §-át, a KK 31. állásfoglalást. Alperes álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti továbbá a tájvédelmi szakhatósági hatáskörbe tartozó engedélyezési eljárásokról szóló 166/1999. (XI. 19.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kr/1.) 1. §-át, valamint a környezeti hatásvizsgálatról szóló 20/2001. (II. 14.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kr./2.) 1. sz. mellékletét, továbbá az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Étv.) 35. § (3) bekezdését, végül a HÉSZ 6. § (2) bekezdését és 42. §-át.

A szakértői vélemény megalapozatlan. A város területébe ékelődött természetvédelmi terület szerepe funkcionálisan városszintű közpark, mert a terület szabadon látogatható. A többlakásos épületek felépítése miatt feltételezett többszörös antropogén terhelés csak olyan feltételezésen alapul, amelyet a szakértői vélemény nem alapozott meg adatokkal, mérésekkel. A szakér-

tő e körben semmilyen adatot nem közölt a D. Nagyerdő látogatottságáról. Önmagában a tervezett épületek építése nem áll összefüggésben azzal a – feltételezésen alapuló – szakértői megállapítással, hogy megnőne az erdőben az egyébként amúgy is fellelhető kommunális szemét mennyisége. A szakértői véleményt végiggondolva bármilyen beépítés káros terheléssel járna, így semmiféle építkezés nem lenne engedélyezhető. Nem indokolta meg a bíróság, hogy a kevesebb káros hatással járó családi házas beépítés mely jogszabályi rendelkezésen alapulva írható elő. A környezetvédelmi szakhatóságok a káros hatás csökkentésére kikötéseket írtak elő, a szakhatósági állásfoglalás az építésügyi hatóságot köti.

Az elsőfokú bíróság a szakvélemény téves álláspontját átvéve jogszabálysértően írta elő hatásvizsgálat végzését. A tárgyi tevékenység nem tartozik sem a Kr./1., sem a Kr./2. hatálya alá. Minden építésügyi eljárásban, így az elvi építési engedélyezési eljárásban is a kérelem beadásakor hatályos rendelkezések szerint kell eljárni, így jogsértő az a bírósági megállapítás, hogy az elvi építési engedélyezés során a jogszabályváltozást, így a lakásszám körében bekövetkezett jogszabályváltozást figyelembe kell venni. Az elvi építési engedély – azokra a kérdésekre, amelyekre kiterjed – köti az építésügyi hatóságot az építési engedélyezési eljárásban. Az elsőfokú bíróság jogsértően foglalt állást a HÉSZ-t módosító, a lakásszámot meghatározó rendelkezések alkalmazásáról. A HÉSZ módosítása nem a perbeli városrészre vonatkozott; a lakásszám korlátozást egy későbbi rendelet, a 42/2005. (XI. 21.) önk. rendelet 2. §-a írta elő és e rendelkezés 2005. november 21-től lépett hatályba. Az alperesi beavatkozó álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti az Áe. 20. §-át, az R. 7. §-át, a KK 31. állásfoglalást, az Étv. 36. § (3) – (4) bekezdéseit.

Az I. – III. rendű felperesek, a IV. rendű felperes felülvizsgálati ellenkérelmeikben a jogerős ítélet hatályban tartását kérték.

A felülvizsgálati kérelmek az alábbiak szerint részben alaposak, részben alaptalanok.

A Legfelsőbb Bíróság megállapítja: a felperesek perindítása folytán elsődlegesen abban a kérdésben kellett az elsőfokú bíróságnak állást foglalnia, hogy a perbeli elvi építési engedélyek kapcsán a környezetvédelmi szakhatóság megalapozott állásfoglalást adott-e. Erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság szakértői bizonyítást folytatott le, amelynek eredményeként megállapította, hogy a beruházásokkal érintett ingatlanokon megvalósított építkezések káros hatással járnak a védett természeti területre. Erre tekintettel a megismételt eljárásra előírta ismételt környezetvédelmi szakhatósági állásfoglalás beszerzését és annak részletes vizsgálatát, hogy a tervezett beruházások milyen hatással járnak a védett természeti területre, és miként lehet megvédeni a természetvédelmi területet, elkerülni annak károsodását. Vizsgálni kell e körben, hogy a korábbi elutasító szakhatósági állásfoglalás megváltoztatását milyen körülmények indokolták.

Az alperes és az alperesi beavatkozó vitatta a szakvélemény megalapozottságát. Ennek kapcsán az alperes melléklete szerint a környezeti hatásvizsgálat köteles tevékenysége közé, valamint a terület a Kr./1. 1. §-a szerint a tájvédelem alá nem tartozik, egyedi tájértéket nem képvisel.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kifejezetten sem környezeti hatásvizsgálat beszerzését, sem tájvédelmi szakhatósági eljárás lefolytatását nem írta elő, mindössze a környezetvédelmi szakhatósági eljárás megismétlését tartotta szükségesnek. Mindebből következően a jogerős ítélet nem sérthette meg a Kr./2. 1. § (2) bekezdését, 1. sz. mellékletét, valamint a Kr./1. 1. §-át.

Az alperes arra hivatkozott, hogy elvi építési engedélyezési eljárásban is az Étv. 35. § (3) bekezdése, illetve az alperes és az alperesi beavatkozó által hivatkozottan az Étv. 36. § (3) – (4) bekezdései alapján az elvi építési engedélykérelem benyújtásakor hatályos építésügyi szabályok szerint kell eljárni, így téves az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes álláspontja. Az alperes és az alperesi beavatkozó álláspontja helyes, azonban az általuk hivatkozott jogszabályok nem alkalmazhatók, mert az Étv. 35. § (3) bekezdését és a 36. § (3) – (4) bekezdéseit 2006. május 1-i hatállyal iktatta be a 2006. évi L. törvény 20. §-a és a rendelkezéseket csak a 2006. május 1-ét követően megindult eljárásokban lehet alkalmazni. Az Étv. perben alkalmazandó, a elvi építési engedély kérelem, illetve az építési engedélykérelem benyújtásakor hatályos Étv. 35. § (1) bekezdése, 60. § (8) bekezdés a.) pontja, 36. § (1) bekezdése értelmében a rendelkezések tartalmából levezethetően az engedélykérelem benyújtásakor hatályos jogszabályok szerint kell megvizsgálni, hogy elvi építési engedély vagy építési engedély megadható-e. Mindebből következően az elsőfokú bíróság jogszabálysértően állapította meg, hogy az elvi építési engedélyezési eljárás során az eljárás alatt bekövetkezett jogszabályváltozásra figyelemmel kell az elvi építési engedélykérelemről dönteni.

A Legfelsőbb Bíróság rögzíti: átmeneti rendelkezés hiányában, a jogszabály-módosítás nem vehető figyelembe, mert ellenkező álláspont elfogadása esetén a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény 12. § (2) bekezdése által tilalmazott visszaható hatályú jogalkalmazásra kerülne sor. A kérelem benyújtását követően bekövetkezett jogszabályváltozás csak akkor vehető figyelembe, ha a jogszabályváltozás a hatályba léptető rendelkezések szerint a folyamatban lévő ügyekben is alkalmazandó. Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a HÉSZ módosított 42. §-át a perbeli esetben alkalmazandónak tartotta. E rendelet a P. városrész területére vonatkozóan tartalmazott módosítást. A perbeli terület a DNy-i városrészben van, amelyre nézve lakásszám korlátozást a 42/2005. (XI. 21.) önk. rendelet 2. §-a vezetett be, amikor kiegészítette a HÉSZ 42. §-át a 26. ponttal és legfeljebb két lakás építését tette lehetővé telkenként. E rendelkezés a rendelet 4. §-a alapján 2005. november 21-én lépett hatályba, és ennek rendelkezéseit a 2003. évben megindult engedélyezési eljárásokban figyelembe venni nem lehetett.

Az elvi építési engedélyt adó határozat kimondta, hogy az elvi építési engedély a műszaki tervben feltüntetett lakásszámra nem vonatkozik, a lakásszám nem köti a hatóságot. A határozatok indokolása szerint az R. 11. § a.) pontja alapján alaprajzokat nem kellett a kérelemhez csatolni, ezért a lakásszám nem tisztázott és nem bizonyított, így az elvi építési engedély e körben nem rendelkezhet a lakásszámról. E határozati kikötést az építtető nem támadta meg keresettel, e körben a felpereseknek e határozati kikötés megtámadására kereshetőségi joga nincs, a felperesek kereshetőségi joga arra terjedt ki, keresetük arra vonatkozott, hogy az övezeti előírások szerint építhető épület

nagysága és annak használta alapján a természetvédelmi területre kifejtett káros hatás bekövetkezik-e, a szakhatósági vélemény megalapozott-e, az általa előírt kikötések a káros hatást megfelelően csökkentik-e.

Ennek vizsgálatára a per során került, és e körben a perben beszerzett szakvélemény alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a környezetvédelmi kérdések nem kerültek megfelelően tisztázásra. Tévesen állapította meg tehát az elsőfokú bíróság, hogy az elvi építési engedély körében a lakásszámról is kötelezően dönteni kellett volna, és ennek során a jogszabályváltozást a hatóságnak figyelembe kellett volna vennie.

A fentiek alapján a Legfelsőbb Bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletet hozott, azonban az új eljárásra adott útmutatása az elvi építési engedélykérelem körében figyelembe veendő jogszabályváltozás tekintetében téves, ezért azt a jogerős ítélet indokolásából mellőzte, és a jogerős ítélet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján azzal tartotta fenn hatályában, hogy az új eljárás során kizárólag a környezetvédelmi szakkérdések vizsgálandók.

(Legf.Bír. Kfv. II.39.321/2007.)

4.) Telepengedély jogosultja csak akkor kötelezhető intézkedés megtételére, ha tevékenységét megváltoztatta, illetve tevékenysége a jogszabályi előírásoknak, valamint az engedélyezési feltételeknek nem felel meg (1952. évi III. tv. 206. §; 1957. évi IV. tv. 26. §; 80/1999. Korm. r. 7. §, 8. §.)

Az alperesi beavatkozó a K. u. 1. sz. alatti ingatlanon asztalosműhely építését 1986. évben jelentette be az építésügyi hatóságnak. A telep engedélyezésétől az alperesi beavatkozó ugyanazokat az asztalosipari gépeket működteti. Az alperesi beavatkozó 2000. augusztus 24. napján kapott telepengedélyt, amely asztalosipari termék gyártására és asztalosipari gépek üzemeltetésére jogosítja fel. A telepengedélyezés kiadását helyszíni bejárás előzte meg, az engedély kiadása ellen a szakhatóságok kifogást nem emeltek. A telepengedély kiadását követően a helyszínen többször végeztek szakértői zajméréseket, amelyekben az előírt határértéken belüli eredményt állapítottak meg. A felperes a város jegyzőjéhez benyújtott kérelmében az alperesi beavatkozónak a telep működésével kapcsolatos zaj- és rezgéskibocsátást sérelmezte. A jegyző tanúként hallgatta meg az alperesi beavatkozó szomszédait, valamint környezeti zaj- és rezgéskibocsátási mérést végeztetett, amelynek alapján megállapította, hogy a telephely a zaj- és rezgéskibocsátásra vonatkozó előírásoknak megfelel. A jegyző a 2005. május 31. napján tartott helyszíni szemlén megállapította, hogy a telep engedélyezése óta ugyanazok a gépek működnek az asztalosműhelyben. A felperes fellebbezése folytán eljárt alperes 2005. augusztus 18. napján kelt határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését kérte, hivatkozott arra, hogy a műszaki szakvélemény a zajkibocsátási határérték jelentős túllépését állapította meg, illetve, hogy az illetékes környezetvédelmi, természetvédelmi és vízügyi felügyelőség (a továbbiakban: Felügyelőség) 2005. szeptember 1. napján kelt határozatában a kiporzás megakadályozása érdekében előírta az asztalosműhely falában meglévő rések megszüntetését, valamint az asztalosipar tevékenység végzése során a nyílászárók bezárását.

A megyei bíróság jogerős ítéletével az alperes határozatát az elsőfokú határozatra kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú közigazgatási szervet új eljárásra kötelezte. Az ítélet indokolása szerint az eljárt közigazgatási szervek elmulasztották az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény (a továbbiakban: Áe.) 26. §-ban foglaltak megsértésével a döntéshez szükséges tényállás tisztázását. A megyei bíróság bizonyítékként értékelte Dr. B. I. és B. L-né tanúk vallomását, a Felügyelőség 2005. szeptember 1. napján kelt határozatát, és a megismételt eljárás lefolytatásakor helyszíni szemle tartását, és perszakértői vizsgálat elvégzését írta elő.

A jogerős ítélet ellen az alperesi beavatkozó terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a felperesi kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a megyei bíróság tévesen értékelte a tanúbizonyítás eredményét.

Hangsúlyozta, hogy a Felügyelőség 2005. szeptember 1. napján kelt határozatában szereplő kötelezés a felperes állításainak alátámasztására nem volt alkalmas, a felperes ugyanis a határozati kötelezésnek eleget tett, a diffúz légszennyező forrásnak minősített réseket megszüntette.

A felperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte, előadva, hogy a felülvizsgálati kérelem lényegében az ítéleti tényállás felülmérlegelésére irányult, amelyre csak igen szűk körben, nyilvánvaló okszerűtlenség esetén van mód.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el. A következetes bírói gyakorlat szerint jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen, iratellenes vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése alapozhat meg (BH 1999/44., 1998/401.). A jogerős ítélet indokolásából megállapítható, hogy a tényállás tisztázatlanságára vonatkozó ítéleti megállapítását a megyei bíróság lényegében Dr. B. I. és B. L.-né tanúk vallomására, valamint a Felügyelőség 2005. szeptember 1. napján kelt határozatára alapította. A Legfelsőbb Bíróság a rendelkezésre álló közigazgatási iratokból megállapította, hogy a Felügyelőség 2005. március 31-én tartott vizsgálat eredményeként, szakvélemények összegzésével az asztalosműhely zaj- és rezgéskibocsátási előírásoknak megfelelőségéről tájékoztatta az elsőfokú hatóságot. A közigazgatási szervek által tanúként meghallgatott szomszédok vallomásával, illetve az ismételt zajmérési eredményekkel szemben a megyei bíróság okszerűtlenül alapozta ítéletét, az alperesi beavatkozó telephelyének közelében csak alkalmanként tartózkodó B. L.-né, valamint a felperesnél összesen négy-öt alkalommal járt Dr. B. I. tanú vallomására.

Az eljárt közigazgatási szervek a környezeti zaj- és rezgéskibocsátási mérések, valamint a szomszédok meghallgatásával

az ügy elbírálásakor alkalmazandó Áe. 26. §-ában meghatározott tényállás tisztázási kötelezettségének megfelelően eleget tettek (K. P.-né 2005. január 11-i, K. J.-né 2005. január 14-i, S. P. 2005. január 17-i tanú meghallgatásával). Az elsőfokú határozat indokolása is rögzítette, hogy az asztalosműhely az 1990. évben előírt zajkibocsátási határértéket a későbbi vizsgálatok megállapítása szerint is teljesíti. Az alperes határozatának indokolásában bizonyítékként jelölte meg az eltelt években D. Város Polgármesteri Hivatala munkatársai által számtalan alkalommal végzett helyszíni ellenőrzést is (2004. november 8., 2004. december 8., 2005. január 18., 2005. május 31.), amelynek során azt állapították meg, hogy a felperes által leírt panasz nem megalapozott. Ezen bizonyítékok alapján nem volt jogszerűtlen a felperesi kérelmet elutasító jegyzői, illetve az azt helybenhagyó alperesi döntés.

Az alperesi határozat jogszabályi alapjaként megjelölt a telepengedély alapján gyakorolható ipari és szolgáltatói tevékenységekről, valamint a telepengedélyezés rendjéről szóló 80/1999. (VI. 11.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. r.) 8. § (1) bekezdése hatalmazza fel a jegyzőt arra, hogy lakossági bejelentésre indított vizsgálat, illetve hatósági ellenőrzések megállapításai alapján a telepengedély megadását követően később is kötelezhesse a telepengedély jogosultját meghatározott átalakítások, vagy változtatások elvégzésére, illetve intézkedések megtételére. A Korm. r. 8. § (3) bekezdéséből azonban kitűnik, hogy ilyen jegyzői kötelezés csak akkor bocsátható ki, ha a jogosult

a.) tevékenységi körét engedély nélkül változtatta meg, illetve engedély nélkül további tevékenységgel bővítette,
b.) a tevékenységre vonatkozó jogszabályi előírásoknak nem tesz eleget,
c.) telepe a hatályos jogszabályi, valamint az engedély alapját képező feltételeknek nem felel meg, illetve az (1) bekezdésben írt követelményeket nem teljesíti, továbbá,
d.) felszólítás ellenére sem teszi meg a szükséges intézkedéseket.

Ezek közül a jogszabályi feltételek közül az alperesi beavatkozó tevékenységével összefüggésben egyik szabálytalanság sem volt megállapítható. Az ennek érdekében eljárt közigazgatási szervek által lefolytatott bizonyítás a döntéshozatalhoz szükséges tényállást megfelelően tisztázta, így a megyei bíróság iratellenesen, a helyszíni szemlék és a zaj- és rezgéskibocsátási mérések figyelmen kívül hagyásával tévesen döntött a tényállás tisztázatlanságára hivatkozva a közigazgatási szervek döntéseinek hatályon kívül helyezéséről, és helyszíni szemle, szakértői bizonyítás lefolytatása érdekében az elsőfokú szerv új eljárásra kötelezéséről. A Korm. r. 7. § (1) bekezdésének megfelelően a jegyző a telepengedélyezési eljárás során helyesen vizsgálta, hogy az alperesi beavatkozó tevékenysége a telep környezetében élők szomszédjogi, birtokvédelmi értelemben vett nyugalmát zavarta-e vagy sem, illetve a környezetben élők egészségét és környezetét veszélyeztette-e vagy sem.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét elutasította.

(Legf.Bír. Kfv.III. 39.355/2007.)

5.) A parlagfűvel fertőzött területet – a helyszíni eljáráson – főbb töréspontjának meghatározásával kell azonosítani. Az ingatlan-nyilvántartási adatait és tulajdonosát (használóját) ennek alapján az ingatlanügyi hatóság közli. (2000. évi XXXV. tv. 7. §.)

A megyei bíróság ítéletének indokolásában megállapított tényállás szerint a felperes tulajdonát képezi I. külterületén egy szántó és egy gyümölcsös. Az ingatlanokon az alperes 2005. július 12. és 21. napján ellenőrzést tartott, melyen egy mezőgazdász is részt vett, aki az általa helyszínen tapasztaltakról mindkét esetben jegyzőkönyvet vett fel. A jegyzőkönyvben rögzítésre került, hogy a perbeli területek parlagfűvel, illetve szárasleveles, de még nem virágzó növénnyel fertőzöttek 30%-ot meg nem haladó mértékben, továbbá hogy a művelés nyoma nem látható. A megállapítások alapján az alperes elsőfokú szerve határozatával 20 000 Ft növényvédelmi bírságot szabott ki a felperessel szemben, majd közérdekű védekezést rendelt el, mindkét ingatlan vonatkozásában. A felperes a területén a gyommentesítést a közérdekű védekezés megtörténte előtt végezte, erről a hatóságot a megbízott vállalkozó kiszállása előtt értesítette, ezért az elsőfokú szerv őt csak a védekezést elrendelő hatóság és az illetékes földhivatal eljárásával költségként felmerült 12 469 Ft és 13 635 Ft megfizetésére kötelezte.

Az alperes 2006. június 8. napján kelt határozataival a költségeket megállapító határozatokat helybenhagyta, a 2005. december 29. napján kelt határozatával pedig a gyümölcsös ingatlan vonatkozásában elrendelt közérdekű védekezés elrendeléséről, valamint a bírságról rendelkező határozatokat is helybenhagyta.

A határozatok felülvizsgálata iránt a felperes nyújtott be keresetet, kérte azok hatályon kívül helyezését arra hivatkozva, hogy védekezési költség nem merülhetett fel, mert a gyomirtást maga végezte el. A helyszíni ellenőrzésen tanú nem volt jelen, fényképfelvétel nem készült, így kétséges, hogy az ellenőrzés az ő területeit érintette volna. A megyei bíróság az alperesi határozatokat hatályon kívül helyezte.

Indokolása szerint a helyszíni ellenőrzés során felvett jegyzőkönyvben tanú nem szerepel, a földmérési pontok alapján az ingatlan beazonosítására utólag a földhivatalban került sor, magából a jegyzőkönyvből egyértelműen nem állapítható meg, hogy az ellenőrzés ténylegesen a felperes ingatlanait érintette, ezért az alperesi határozatok jogszabálysértők voltak. Az ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben az ítélet hatályon kívül helyezésével a felperes keresetének elutasítását kérte. Előadta, hogy a jogszabályoknak megfelelően járt el. Az ellenőrzést végző személy a bíróság tárgyalásán a jegyzőkönyvbe foglalt megállapításokat tanúvallomásával megerősítette. Azt az egyéb tanúvallomások nem támasztották alá, hogy az ellenőrzés tényleges időpontjában az ingatlanok parlagfűvel fertőzöttek ne lettek volna. Jogszabálysértésként a Pp. bizonyítási eljárásra vonatkozó szabályait jelölte meg.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A megyei bíróság ítélete ellen anyagi és eljárási jogi okból is van helye felülvizsgálatnak. Ez azt jelenti, hogy a bizonyítékok

mérlegelésén alapuló (Pp. 206. §) ítélet is támadható. A felülvizsgálat ebben az esetben akkor eredményes, ha a tényállás iratellenesen került megállapításra, illetve a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlen volt. A jelen perben a megyei bíróság a földhivatali ügyintéző tanú kihallgatása után jutott arra a meggyőződésre, hogy az az ingatlan, melyen az ellenőrzés parlagfüvet talált egyértelműen nem azonosítható felperesi ingatlanként. Ennek indokát a bíróság abban adta meg, hogy az ellenőrzést végző személy a kérdéses napon több ingatlan területén járt el, és az ingatlanok azonosítására nem a helyszínen, hanem az ingatlanügyi hatóságnál került sor. Mindezen körülmények a bíróság álláspontja szerint kétségessé teszik, hogy kinek a területén nőtt parlagfű, további hiányosság, hogy az ellenőrzésen nem alkalmaztak hatósági tanút sem.

A növényvédelemről szóló 2000. évi XXXV. törvény (a továbbiakban: Növtv.) 5. §-ának (3) bekezdése szerint a földhasználó köteles az adott év június 30. napjáig az ingatlanon a parlagfű virágzását megakadályozni, és ezt követően ezt az állapotot a vegetációs időszak végéig folyamatosan fenntartani. A Növ.tv. 7/A. § (3) bekezdése értelmében helyszíni ellenőrzést – az 5. § (3) bekezdésében foglaltak betartásának ellenőrzése érdekében – a földhivatal hivatalból a veszélyeztetett területeken bejelentés alapján más területeken végez. A helyszíni ellenőrzésről a földhasználó nem tett eleget az 5. § (3) bekezdésében foglalt kötelezettségének – fertőzött területet főbb töréspontjainak meghatározásával be kell azonosítani. A földhivatal az azonosító adatokat, a terület helyrajzi számát, a földhasználó kilétét és a rendelkezésre álló bizonyítási eszközöket további intézkedésre megküldi a közérdekű védekezés elrendelésére jogosult hatóságnak. Amennyiben a földhivatal más allergén gyomnövény jelenlétét észleli, arról szintén tájékoztatja a közérdekű védekezés elrendelésére jogosult hatóságot.

Az idézett rendelkezésekből megállapíthatóan az ellenőrzést végző a fertőzött területet főbb töréspontjainak meghatározásával azonosítja be, és ezen azonosító pontok figyelembevételével az ingatlanokat és az ingatlanok használóit a földhivatal állapítja meg. Az iratokhoz csatolt jegyzőkönyvből kitűnik, hogy az ellenőrzést végző személy a fertőzött terület főbb töréspontjait meghatározta, így ennek alapján az ingatlanok beazonosíthatók voltak. A beazonosíthatóság hiányára vonatkozó megjegyzést a jegyzőkönyv nem tartalmaz. Az alperes e jegyzőkönyv és az ingatlanok meghatározása után tehát jogszerűen járt el, amikor a határozataiba foglalt jogkövetkezményeket alkalmazta. Az eljárásnak a jogszabály idézett rendelkezése szerint az sem volt akadálya, hogy a szemléről a földhasználót előzetesen nem értesítették, és hatósági tanút sem alkalmaztak.

Tény, hogy a felperes nem kötelezhető arra a nemleges bizonyításra, miszerint az ő földjén nem termett parlagfű. Arra vonatkozó bizonyítás azonban terheli, hogy a jegyzőkönyvben feltüntetett koordináták alapján miért állítja, hogy azok nem az ő ingatlanait fedik. Megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy az ingatlanokat a helyszínen pontos telekkönyvi adatokkal nem lehet meghatározni, mert a földeken ilyen jelölés nem található. Ezért rendeli el a jogszabály a koordináták alapján való földhivatali azonosítást, ami szükségképpen nem a helyszínen történik. A fentiekből az következik, hogy tévedett a megyei bíróság, amikor a felperes állítását elfogadva lényegében arra az álláspontra helyezkedett, hogy az ingatlanok földmérési pontok alapján egyértelműen nem határozhatók meg, jóllehet jogszabály az azonosítást a fertőzött terület főbb töréspontjainak meghatározásával írja elő, további feltételt ehhez nem fűz. Az alperes határozatainak jogszabálysértése nem volt megállapítható, ezért a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján azok hatályon kívül helyezéséről nem lehetett dönteni.

Ezért a Legfelsőbb Bíróság a megyei bíróság ítéletét a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a keresetet elutasította.

(Legf.Bír.Kfv.III.37.395/2007.)

Nyilvántartás a VITUKI Kht. által 2009. január-február hónapokban kiadott Építőipari Műszaki Engedélyekről

Sor-szám	ÉME-száma	Kérelem száma	Engedélyes neve	Engedélyes címe	Engedély megnevezése	Engedély érvényességenyessége
1.	É-01/2009	671/2008	HUNTRACO Kereskedelmi és Szolgáltató Zrt.	2040 Budaörs, Kamaraerdei u. 3.	ORM 50-2000 biológiai szennyvíztisztítóberendezés-család	2014. január 31.
2.	É-02/2009	34-2/2008	CAEMENTÁRIUS PLUSZ Kft.	5600 Békéscsaba, Őszi u. 5.	ÜFLEX vízszigetelő- lemezek	2014. január 31.
3.	É-03/2009	35/2007	Dunántúli Regionális Vízművek Zrt.	8601 Siófok, Tanácsház u. 7.	HYDROCONT R-12 és HYDROCONT R-25 vas-mangántalanító berendezés	2014. február 28.
4.	É-04/2009	639/2008	ÉLINVEST Berendezésgyártó Kft.	1184 Budapest, Lakatos u. 61-63.	ÉLINVEST ÉVMB 5-125 m^3/h vas- és mangántalanító berendezés-család	2014. február 28.